

The father prepares his dead son for burial,
he washes his body slowly, deliberately, looking hard at him
for the last time.

He touches him with oil, carefully as if not to awaken him.

The father leans to his ear and whispers something.
He wraps him in white cotton like a child asleep and embrace him.

Then the father begins to quiver with grief,
and the vibration of his movement becomes a sound,
like a deep moan that grows louder and louder,
into a terrible shout of anguish.

De vader verzorgt zijn dode zoon voor de begrafenis,
hij wast langzaam het lichaam, geconcentreerd, richt voor de laatste keer
strak zijn blik op hem.

Hij smeert hem in met olie, voorzichtig alsof hij hem niet wakker wil maken.

De vader buigt voorover en fluistert iets in het oor.

Hij wikkelt hem als een slapend kind in wit katoen en omhelst hem.

Dan begint de vader te trillen van verdriet,
en het trillen van zijn lichaam veroorzaakt een geluid,
als diep gekreun dat luider en luider wordt
tot hij het uitschreeuwt van pijn.